

met, ipsimet monachi, qui rem totam curiosius inspexerunt, affirmant, eundem Dei virum parva esse corporis statura: unumque ab eo tunc illi abstraxere brachium, ut hoc cum aliis sanctorum reliquiis ad festorum solemnia altari majori, quemadmodum in hanc usque diem consueve servatur, exponerent.

Ultimo accedit veterum ac recentiorum auctoritas, qui Petrum hunc nostrum sanctitatis et doctrinae laude conspicuum appellare non dubitant, qui et quoties illius sententiam suis inserere scriptis et concionibus volunt, eundem eo sancti titulo praemuniunt. Quae omnia si minus sufficere videantur, eadem dubitationis ratio multis in sanctis insurgeret, quos tamen vel privatae, vel communis Ecclesiae consensus celebrat; cum nihil aliud quam vetus consuetudo et traditio pro eorum fide ac testimonio militet.

Quoad vero sancti viri doctrinam attinet, hoc animo Lector insigat, atque eam parem pondere et pretio veterum Patrum monumentis esse non ignoret. Hac enim orthodoxa fides roboratur, religio catholica illustratur, pietas accenditur, humanus error et impietas evanescit, atque in caelum via munitur et ostenditur. Praeterea unice et singulariter commendandus est noster hic doctor, quod inaffectato et simplici stylo copiosa et varia intexere do-

cumenta noverit, ex quibus tanquam ex fontibus diversi scientiae professores utilia ac necessaria haurire poterunt. Quapropter non parum industriae et laboris insumpsimus hasce margaritas suo singulas loco disponere, quas sanctus doctor, prout tempus, locus ratioque postulabat, effundere consueverat. Cum ergo primum opusculorum tomum qua i politica continentem politicis; secundum ubi sacrae loca paginae exponuntur, concionatoribus dedissemus: hunc tertium, qui quasi contentiosam theologiam cum haereticis ac schismaticis agitatum complectitur, theologis scholasticis assignamus. Ne vero qui eruditionis studio delectantur, sua voluptate defraudare videamur, quartum et ultimum, qui diversi generis carmina et sacras preces continet, viris ipsis eruditis asservabimus. Non tamen singuli exacte rem hinc suam eruere posse existiment, quia vir sanctus non ex professo, ut diximus, argumenta haec varia pertractavit, nec tanti viri mens unquam fuit suam velle doctrinam hominum applausui, sed communi potius saluti, Deique gloriae potissimum commendare. Quamobrem nostrum inserviendi omnibus animum, quaeso, gratus ac laetus accipias, et viri sanctissimi doctrinam, quam his ejus in scriptis exhibemus, totis viribus assequi, et in ea vitam imitari ne desinas. Vale.

COROLLARIA QUÆDAM

DE VITÆ LAUDE AC SANCTITATE B. PETRI DAMIANI.

I.

Leo IX papa in diplomate ei adhuc viventi concesso.

LEO episcopus, servus servorum Dei.

Apostolicæ sedis competit auctoritati et legaliter ordinata statuere, et Deo semel oblata, ut inconcussa serventur, in posterum providere: ne quod priorum devota Deo pietas inchoat, sequentium pravitas sacrilega, quod absit, temeritate subvertat. Quapropter Eremum quæ dicitur Ocri, in Saxeno videlicet territorio constitutam, tibi, Petre Damiane prior ejusdem Eremiti, tuisque successoribus adjudicamus: et ipsam Eremum in suo statu persistere, et in perpetuum valere decernimus. Nec liceat ulli mortalium, non pravæ, non magnæ personæ ipsam quandoque Eremum ad sæculi jura redigere, vel alicui prorsus monasterio subjugare. Enim vero prædictum locum per semetipsum quidem fieri monasterium, si congruum visum fuerit, non abnuimus; juri vero alterius monasterii subiecti, omnimodis prohibemus. Non enim ignoramus, quia hujusmodi suppositio plerumque loci est absque dubietate destructio. Sancimus etiam, ut Plebem S. Mariæ positam in loco, qui dicitur Vineole, præfata Eremus perpetuo jure possideat. Sed et prædia, si qua nunc

C sunt, vel deinceps acquisitura est, absque injusta cujuscumque molestia, quiete et tranquille detineat. Nec ulli hominum liceat in ipsam Eremum per hostilem impetum violenter irrumpere, et servos Dei, qui illic habitaverint, vel expellere, vel deprædationibus infestare; salvo tamen jure fidelium laicorum, qui ejusdem Eremiti patroni sunt, et eam pro animarum suarum remedio condiderunt. Si quis autem hujus nostri apostolici decreti temerator existiterit, nisi resipiscat atque in omnibus apertus Dei inimicus emendare contemnat, anathematis se vinculis obligandum indubitanter agnoscat.

II.

Alexander II in litteris ad Galliarum præsules apostolicis, de B. Petro Damiani legationem iisdem in partibus obeunte, sic magnifice loquitur.

ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, GERVASIO Remensi archiepiscopo cum suis suffraganeis, si obedierint, salutem et apostolicam benedictionem.

Si quod officii vestri est, exsequeremini, non abbatem, sed maleficum Reginaldum, a Petro Ostiensi episcopo, et a vobis in conciliis iusta ratione, ut nobis relatum est, condemnatum, ab ipso sancti Me-

dardi, quod simoniace invasit, cœnobio penitus eliminaretis. Quod si causa cupiditatis, aut amore, vel timore alicujus potentis personæ, explere renuistis, hæc omnia Dei omnipotentis timori præposuistis, et nullum dispersis monachis solatium regrediendi præbuisistis: quapropter ejusdem Rainaldi malitia magis multiplicatur et crescit. Hæc vero idcirco mandare curavimus, quia ex iisdem dispersis monachis quidam ad nos venerunt, flentes et ejulantes; alii litteras direxerunt lamentabiles, justitiam sancti Petri, nostramque consolationem pro tali injuria requirentes. Unde supradicti Petri, vestramque nostra auctoritate corroboramus sententiam; eundemque Rainaldum et consentaneos ejus anathematizamus; ipsumque cœnobiū, quandiu in eo manserit, interdicimus, et ut idem faciatis, vobis mandamus.

III.

ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, charissimo fratri GERVASIO Remensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Debitas fraternitati tuæ grates rependimus, quod in ejectione Hy, a nobis damnati, quod Carnotensem Ecclesiam simoniace invaserat, promptum te sollicitumque ostendisti: quodque ut alter dignus et idoneus eidem Ecclesiæ canonice substitueretur, charissimo filio nostro Philippo Francorum regi consilium dedisti. Cui nimirum suisque optimatibus, ut dignas super hoc grates rependas, prudentiam tuam invitamus. Noverit etiam fraternitas tua nos confratrem nostrum Senonensem archiepiscopum admonuisse, quatenus Aurelianensis Ecclesiæ invasorem nostra apostolica auctoritate excommunicet. Claret enim ipsum simoniace episcopatum obtinere, et ad obtegendam reatus sui improbitatem, perjurium in Cabillonensi synodo incurrisse, suaque fraudulentia confratrem nostrum Petrum Ostiensem episcopum, a quo eadem synodus celebrata est, decipisse. Super hæc etiā ad augmentum criminum suorum litteras apostolatus nostri, quibus ad hæc examinanda vocabatur, omnino refutavit. Quapropter charitatem tuam apostolica auctoritate admonemus, ut præfato Senonensi archiepiscopo in damnatione Aurelianensis invasoris, contempto timore et gratia omnium, te sociū et adiutorem adhibeas.

IV.

Desiderius abbas Montis Casini, S. Q. R. E. card., postea vero Victor III papa, in epistola ad eum missa.

DOMNO PETRO DAMIANI, venerabili episcopo, DESIDERIUS abbas, Dei gratiam et salutem.

Quoniam satis clare innotuit quod hoc monasterium S. Benedicti, cui præesse videor, plus omnibus aliis circumquaque fundatis, diligas (cunctis

(1) Juxta sanctam hanc Desiderii abb. ejusque monachorum promissionem, Petri Damiani celeberrimi viri memoriam singulis annis Casinus colebat: sic enim in eorundem Kalendario, quod post Martyrologium legitur, notatum vidimus: VIII Kal.

A fratribus nostris laudantibus et libenter consentientibus, promittimus tibi, venerabilis frater Petre, ego frater Desiderius cum tota congregatione hujus sancti cœnobii, memoriam obitus tui annualiter nos habituros: posteros quoque nostros hoc idem observare fideliter cupientes, sicut consuetudinaliter prædecessorum nostrorum abbatum, qui noviter de hac luce migraverunt, officiosissime celebramus. Satis quippe dignum et honestum nobis videtur, quibus tantam dilectionem impendis, tantam benevolentiam ostendis, aliquid emolumentum rependamus, ut quos ita incoeperis amare semper dum vixeris, amor tuus crescat in nobis, dum aliquid devotionis et amoris præter solitum a nobis te speras consequaturum. Si quis autem hujus nostræ pollicitationis violator exstiterit, vel nobiscum viventium, aut succedentium, ante tribunal Christi reus Judicii præsentetur (1).

Ego, qui supra Desiderius abbas, subscripsi.

Ego Frater Rainerius subscripsi.

V.

Petri Damiani tumuli, qui, et hodie accensis pie luminibus illustratur, et populi frequentia, qui præsertim ad capitis sanandas illius contactu ægritudines eo concurrunt, visitatur, inscriptio in marmore excisa. Hujus tamen litteras nunc ibidem ob usum candelarum abolitas, antea vero integras, Hieronymus Rubeus, vir doctissimus mihiq; amicissimus, miserat.

A. D. MCCCLIV. d'ie xiiij. April. translatum fuit corpus S. Petri Dam. Raven. in sancta Scriptura Doct. et Ostien. Episcopi, ac Apost. Sed. Legati, Ord. S. Benedicti in Eremo S. Crucis Fontis Avellanæ, in præsentem Arcam a Rev. P. D. Matthæo de Callio hic Abb.

Sub eadem arca.

Quinque denis mille tercentis, et quattuor annis, Tertius Aprilis cum decimo fluxerat ortus, Transtulit te clerus doctum in pagina sacra Ostiensis præsul, quem dotat cardinalatus. O Petre Damiane, te Crux in ordine Fontis Avellanæ beat, ut legatus quoque tandem Sedis apostolicæ, petra nunc clauderis ista. Institit abbas Matthæus de Callio natus.

VI.

Inscriptio votiva, quam ecclesia Faventia cathedralis in una suis ex columnis adhuc retinet et conservat ab eo tempore quo Deus sanctorum Savini episc. et mart., Æmiliani episc. et conf., Terentii diac. ac Petri Dam. meritis, civitatem illam Gallorum obsidione liberavit; eadem civitas ex grati animi argumento, votique officio Petrum Dam. quem una cum eisdem sanctis multo antea patronum suscepit, anniversario omnes festo inviolabili celebrare constituit.

Imminente civitati ex Gallis periculo cædis, exitii et flammæ, vovit universus populo Faventinus agere non minus solemniter diebus festis sanctorum Sa-

Martii obiit venerandæ memoriæ dominus Petrus, Ostiensis episcopus. Qui sane titulus, venerandæ, viris plerumque sanctitate conspicuis dari consueverat, ut ex eodem Casinensi Kalendario, potissimum constat.

vini, Æmiliani, Terentii et Petri Damiani officium, A si modo omnipotens Deus ruinam averteret. Quod quam diebus Dominicis agi solitum, debitumque sit; fecit. MDXII.

ILLUSTRISS. AC REVERENDISS. D. D.

SCIPIONI S. R. E. CARDINALI BURGHESEO,

MAJORI PENITENTIARIO AC SEDIS APOSTOLICÆ BIBLIOTHCARIO.

DOMN. CONSTANTINUS CASSETANUS, ABBAS CASINENSIS S. BARONTIS, SAL. PL. FEL. Q.

Quemadmodum qui diu in tenebris jacuere, card. B amplissime, tandem aliquando erumpentes in lucem, subito lucem ipsam intueri non possunt, sed prævio indigent adminiculo, quo ejus intrepidi et inoffensi splendorem sustineant: ita sane huic tertio ex opusculis tomo B. Petri Damiani card. episc. Ostien. evenit, qui quod hactenus in vetustatis caligine situque delituit, ut prædeat in lucem, ac potissimum ut illud tam eminens sanctissimi D. N. Pauli V tui avunculi lumen aspiciat, tuum, Scipio card. amplissime, præsidium, tuum nomen exposcit, quo suffultus ante ipsius tanti principis conspectum venire non timeat. Etenim probi intelligent, quanta tuo huic nomini virtutum, ac litterarum ornamenta

respondeant; tanti id æstimant, ut æque cum sui nomine auctoris componant. Te igitur quærit, te convenit, te ducem amplectitur ut eo, quo tendit, manu ducere ne graveris, non immemor, idem ei quoque deberi ex officio: cum fetus viri illius existat, cui tecum fraterna aliquando dignitas intercessit, quem sicut et alios, qui in Dei Ecclesia cœlesti doctrina et pietate floruerunt, adeo sequi et imitari non desinis. Ac me etiam (quæ tanta est tua benignitas) a quo ipse proponitur, non dubito, quin gratiose respicias, tuoque obsequio magis adhibeas. Deus Opt. Max. amplitudinem tuam sua in Ecclesia felicem semper ac sospitem tueatur.

S. PETRI DAMIANI

S. R. E. CARDINALIS

OPUSCULA VARIA.

1-2 OPUSCULUM PRIMUM.

DE FIDE CATHOLICA, AD AMBROSIUM.

ARGUMENTUM. De Trinitatis essentia, hoc est, de distinctione personarum; et unitate substantiæ; et de vera Christi humanitate, et divinitate; de Spiritus sancti processione; de B. Virginis incorrupta virginitate; et denique de totius orthodoxæ fidei mysteriis luculenter disserit: quid credendum sit a fidelibus, quid sentiendum juxta universalis ecclesiæ traditionem, et sanctorum Patrum sententias, demonstrans.

Sanctæ spei dilecto filio Ambrosio, Petrus peccator monachus, orthodoxæ fidei veritatem.

Exigis, fili charissime, ut aliquid tibi de catholica fide conscribam: et vel pauca eorum, quæ a Patribus diffusius explicantur, succincte percurram. Speras enim te, sicut perhibes, efficacius instrui, et hoc memoriæ tuæ tenacius inculcari, si quod in au-

liquorum doctorum vulgatum est paginis, nunc ex ore nostro, velut ex domestico proferatur armario. Licet enim ex una prodeat tunna, quod miscetur; magis tamen delectat manus vernacula qua præbentur. Et sæpe plus eorum nobis medicamenta proficiunt qui nostri languoris incommodum per assiduæ familiaritatis contubernium recognoscunt. Nam